

Кразя
да те
обичам

АЛИ ХЕЙЗЪЛУУД

Превод от английски език Елица Терзиева

Уо

ЕГМОНТ

У

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.
Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Loathe to Love You*
Copyright © 2023 by Ali Hazelwood
All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.
This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC

Превод Елица Терзиева
Редактор Велислава Вълканова
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2025
Тираж: 1500 бр.
ISBN 978-954-27-3393-5

Съдържание

Пог ЕДИН ПОКРИВ	5
Приклещени ЗАЕДНО	135
Пог НУЛАТА	253
Бонус ГЛАВА	383

Пог

ЕДИН

ПОКРИВ

*На Бека,
която е най-добрата и ми даде най-добрия съвет*

Пролог

Настоящето

Поглеждам към купчината чинии в мивката и осъзнавам болезнено: много съм хлътнала.

Всъщност не точно. Вече знаех, че съм хлътнала, че не мога да погледна към цедката и дванадесетте мръсни вилици, без да видя тъмните очи на Лиам, облегнат на плота със скръстени на гърдите ръце; без да чуя строгия му, но закачлив глас да ме пита:

– Постмодерна инсталация? Или просто ни е свършил сапунът?.

Става веднага след като се прибирам късно и забелязвам, че е оставил лампата на верандата да свети заради мен. Това... о, това винаги кара сърцето ми да прескочи по един наполовина прекрасен, наполовина болезнен начин. Друго, което кара сърцето ми да прескача: спомням си, че я изгасям, преди да вляза. Много нетипично за мен и вероятно знак, че кашата от семена от чия, която ми приготвя за закуска сутрините, когато закъснявам за работа, наистина прави мозъка ми по-услужлив.

Добре е, че реших да се изнеса. За добро е наистина. Тези сърдечни подскоци не са благотворни в дългосрочен план,

нито за моето психическо, нито за сърдечно-съдовото ми здраве. Аз съм само скромен начинаещ в цялата тази работа с копнеенето, но мога спокойно да заявя, че да живееш с някакъв тип, когато някога си мразила и някак си се оказала влюбена в него, *не е* мъдро решение. Повярвайте ми, имам докторска степен. (В напълно несвързана област, но все пак.)

Знаете ли кое е *добро* в копнежа? Постоянната нервна енергия. Тя ме кара да гледам на купчината чинии и да мисля, че чистенето на кухнята би могло да бъде забавно занимание. Когато Лиам влиза в стаята, неочаквано ме обзема желание да заредя съдомиялната машина. Поглеждам нагоре към него, забелязвам как почти изпълва рамката на вратата и нареждам на сърцето си да не хълца. То го прави въпреки това – дори добавя едно преобръщане за по-сигурно. Сърцето ми е голямо магаре.

– Вероятно се чудиш дали снайперист не ме принуждава да мия чиниите под дулото на оръжие. – Усмиввам се широко на Лиам, без наистина да очаквам той да ми се усмихне в отговор, защото е Лиам. Почти невъзможно е да отгатнеш какво му се върти в главата, но отдавна съм спряла да се опитвам да *виждам* как се забавлява и просто си позволявам да го *усещам*. Приятно е и топло, и искам да се къпя в него. Искам да го накарам да поклати глава и да каже „Мара“ с онзи негов тон и да се засмее против здравия си разум. Искам да се повдигна на пръсти, да посегна да оправя тъмния кичур коса на челото му, да се сгуша до гърдите му, за да помириша чистия, прекрасен аромат на кожата му. Но се съмнявам *той* да иска някое от тези неща. Затова се обръщам да изплакна една купа от мюсли, скрита под чекмеджата.

– Предположих, че си под контрола на онези паразитни спори, за които гледахме в онзи документален филм. – Гластът му е нисък. Богат. Толкова, *толкова* много ще ми липсва.

– Това бяха миди – виждаш ли, знаех си, че си заспал по средата.

Той не отговаря. Което е нормално, защото е Лиам. Човек, който рядко се усмихва и още по-рядко казва нещо.

– Та, знаеш ли кученцето на съседите? Онова френско булдогче? Сигурно е избягало по време на разходка, защото току-що го видях да тича към мен на сред улицата. С каишка, висяща от врата му и всичко останало. – Пося-гам за кърпа и ръката ми се удря в него. Сега стои точно зад мен. – Опа. Извинявай. Както и да е, занесох го обратно вкъщи и беше толкова сладко...

Спирам. Защото изведнъж Лиам не просто *стои* зад мен. Притисната съм към мивката, ръбът на плота се впива в хълбоците ми и има висока стена от топлина плътно до гърба ми.

О, боже мой.

Той... Да не би да се е спянал? Трябва да се е спянал. Това е инцидент.

– Лиам?

– Така добре ли е, Мара? – пита той, но не се отдръпва. Остава точно там, където е, притиснат с гърди към гърба ми, с ръце върху плота от двете страни на хълбоците ми и... Това някакъв вид осъзнат сън ли е? Това сърдечно-подскачащо генериран сърдечносъдов инцидент ли е? Мозъкът ми превръща ли най-срамните ми нощни фантазии в халюцинации?

– Лиам? – проскимтявам, защото той гали косата ми с нос. Точно над слепоочието ми, с носа си и може би дори с устата си, и изглежда умишлено. Определено не е инцидент. Той...? Не. Не, със сигурност не.

Но ръцете му се разпростират върху корема ми и това ме подсеща, че това е различно. Не се усеща като едно от онези случайни докосвания на ръцете в коридора, за които си казвах да спра да позволявам да ме обсебват. Не се усеща

като онзи път, когато се спънах в кабела на компютъра си и почти паднах в скута му, и не се... чувства както когато той нежно държеше китката ми, за да провери колко зле съм изгорила палеца си, докато готвех на печката. Това се усеща като... –

– Лиам?

– Шшш. – Усещам устните му на слепоочието си, топли и успокояващи. – Всичко е наред, Мара.

Нещо горещо и течно започва да се извива в долната част на корема ми.

Първа глава

Шест месеца по-рано

– Честно казано „Разбират се като къща в пламъци“ е най-подвеждащото изречение в английския език. Дефектно окабеляване? Неправилна употреба на отоплителни уреди? Подозрение за палеж? Изобщо не напомня за двама души, които се раз-бират. Знаете ли какво си представям при къща в пламъ-ци? Базуки. Огnehвъргачки. Сирени в далечината. Защото нищо не е по-сигурно, че ще запали къща от двама враго-ве, които изгарят най-ценните притежания на другия с горелки. Искате да предизвикате експлозия? Ако сте ми-ли към съквартиранта си, това няма да постигне този ефект. От друга страна, да запалите клечка кибрит върху напоената с керосин ръчно изработена завивка...

– Госпожице? – Шофьорът на Юбер се обръща виновно, защото прекъсва предапокалиптичната ми тирада. – Само да ви уведомя – на около пет минути сме от вашата де с тинация .

Усмиввам се, казвам извинително „Благодаря“ и поглеждам обратно към телефона си. Лицата на двете ми най-добри приятелки заемат целия екран. После, в горния ъгъл съм аз: по-намръщена от обичайното (напълно оправда-

но), по-бледа от обичайното (възможно ли е изобщо?), по-рижава от обичайното (сигурно е от филтъра, нали?).

– Това е напълно справедливо мнение, Мара – казва Сейди озадачено, – и те насърчавам да подадеш твоите... ъ... много валидни оплаквания до мадам Мериам-Уебстър или който там отговаря за тези неща, но... буквално само те попитах как мина погребението.

– Да, Мара-как-мина-погребението? – Качеството на връзката от страната на Хана е окаяно, но това е обичайно.

Това, предполагам, се случва, когато срещнеш най-добрите си приятели по време на доктурантура: в един момент си щастлива като мида, стискаш лъскавата си чисто нова диплома за инженер, кикотиш се през петия рунд от коктейли „Мидори сауър“. На следващия си разплакана, защото всички поемате по различни пътища. ФейсТайм става необходим колкото кислорода. Няма и следа от неоновозелени коктейли. Не изнасяш леко налудничавите си монолози в уединението на апартамента, който споделяте, а на полупубличната задна седалка на Юбер, докато си на път за много, *много* странен разговор.

Виждаш ли, това е нещото, което най-много мразя в това да си възрастен: в някакъв момент човек трябва да започне да го прави. Сейди проектира луксозни екоустойчиви сгради в Ню Йорк. На Хана ѝ замръзва задника в някаква арктическа изследователска станция, която НАСА е построила в Норвегия. А колкото до мен...

Аз съм тук. Местя се във Вашингтон, за да започна работата мечта – на учен в Агенцията за опазване на околната среда. На хартия би трябвало да съм на седмото небе. Но хартията гори *толкова* бързо. Толкова бързо, колкото къщи в пламъци.

– Погребението на Хелена беше... интересно. – Облягам се назад на седалката. – Предполагам, че това е пре-

димството да знаеш, че ще умреш скоро. Можеш малко да тормозиш хората. Да им кажеш, че ако не пуснат *Karma Chameleon*, докато спускат ковчега ти, призракът ти ще преследва потомството им с поколения.

– Просто се радвам, че успя да бъдеш с нея в последните ѝ дни – казва Сейди. Усмиввам се тъжно. – Беше най-лошата до самия край. Мамеше в последна-

та ни шахматна игра. Все едно нямаше да ме победи, така или иначе.

Липсва ми. Неимоверно много. Хелена Хардинг, моят научен ръководител и ментор през последните осем години, беше моето семейство по начин, по който студентите ми, далечни кръвни роднини, никога не се погрижиха да бъдат. Но тя беше и възрастна, изпитваше силна болка и беше, както обичаше да казва, *нетърпелива да премине към по-големи проекти*.

– Беше толкова мило от нейна страна да ти остави къщата си във Вашингтон – казва Хана. Трябва да се е преместила на по-добър фиорд, защото всъщност мога да разбера думите ѝ. – Сега ще имаш покрив над главата си, каквото и да се случи.

Вярно е. Всичко е вярно и аз съм изключително благодарна. Подаръкът на Хелена беше толкова щедър, колкото и неочакван, без съмнение най-доброто нещо, което някой някога е правил за мен. Но четенето на завещанието беше преди седмица и има нещо, което нямах възможност да кажа на приятелите си. Нещо тясно свързано с къщата в пламъци.

– За това...

– О-оу. – Два чифта вежди се смръщват. – Какво се случи?

– Сложно е.

– *Обожавам* сложното – казва Сейди. – *Драматично* ли е

също? Нека отида да взема кърпички.

– Още не съм сигурна – поемам си укрепващ дъх. – Къщата, която Хелена ми остави, както се оказва, тя не е... съвсем нейна.

– Какво? – Сейди прекратява мисията за кърпички, за да се намръщи към мен.

– Е, нейна беше. Но само малко. Само... половината.

– И кой притежава *другата* половина? – Доверете се на Хана да се фокусира върху същността на проблема.

– Първоначално братът на Хелена, който почина и я остави на децата си. После най-младият син изкупи дела на останалите и сега е единственият собственик. Е, заедно с мен. – Прочиствам гърлото си. – Казва се Лиам. Лиам Хардинг. Той е адвокат в началото на тридесетте. И в момента живее в къщата. Сам.

Очите на Сейди се разширяват.

– Мамка му. Хелена знаеше ли?

– Нямам представа. Човек би предположил, че е знаела, но Хардинг са толкова странно семейство. – Свивам рамене. – Хора с пари, трупани поколения наред. Много. Представете си Вандербилт. Кенеди. Какво изобщо се случва в мозъците на богатите хора?

– Вероятно монокли – казва Хана. Аз кимам.

– Или градини с топиарии.

– Кокаин.

– Турнири по поло.

– Копчета за ръкавели.

– Чакайте – прекъсва ни Сейди. – Какво каза Лиам Вандербилт Кенеди Хардинг за това на погребението?

– Отличен въпрос, но той не беше там.

– Не се е появил на *погребението на леля си*?

– Той не поддържа почти никаква връзка със семейството си. Много драма, предполагам. – Почуквам с пръст по брадичката си. – Може би са по-малко Вандербилт, по-

вече Кардашиян?

– Искаш да кажеш, че той не знае, че притежаваш другата половина от къщата му?

– Някой ми даде номера му и му казах, че ще идвам. – Правя пауза, преди да добавя: – Чрез съобщение. Още не сме го-ворили. – Още една пауза. – И той не... отговори.

– Това не ми харесва – казаха Сейди и Хана в един глас. Всеки друг път бих се засмяла на техния колективен разум, но има още нещо, което все още не съм им казала. Нещо, което ще им хареса още по-малко.

– Забавен факт за Лиам Хардинг... Знаете как Хелена беше като Опра на екологичната наука? – Прехапвам долната си устна. – И винаги се шегуваше, че цялото ѝ се-мейство са предимно либерално настроени академици, ре-шени да спасят света от лапите на голе-Датте корпорации?

– Племенникът ѝ е корпоративен адвокат за „Еф Джи Пи Корп“. – Дори само това да кажа думите ме карат да искам да си жабурия устата с вода. И да използвам конец за зъ-би. Зъболекарят ми ще бъде във възторг.

– „Еф Джи Пи Корп“ – хората с изкопаемите горива? – Дълбока бръчка се появява в средата на челото на Сейди. – Големите петролни компании? Супе-Дажоритарните?

– О, боже мой. Той знае ли, че си учен еколог?

– Ами, дадох му името си. И профилът ми в ЛинкдИн е само на едно търсене в Гугъл. Мислите ли, че богатите хо-ра използват ЛинкдИн?

– Никой не използва ЛинкдИн, Мара. – Сейди разтрива слепоочието си. – Божичко, лоша работа, наистина.

– Не е чак толкова лошо.

– Не можеш да се срещнеш с него сама.

– Ще се справя.

– Той ще те убие. Ти ще го убиеш. Ще се убиете взаимно.

– Аз... може би? – Затварям очи и се облягам назад на седалката. От седемдесет и два часа се опитвам да не се паникьосвам – със смесени резултати. Не мога да се пречупя сега. – Повярвайте ми, той е последният човек, с когото искам да съм съсобственик на къща. Но Хелена наистина ми остави половината и аз някак имам нужда от нея? Дължа милиард в студентски заеми, а Вашингтон е безумно скъп. Може би мога да остана там за известно време? Да спестя от наем. Това е фискално отговорно решение, нали?

Сейди се удря по челото, точно когато Хана казва бойко:

– Мара, ти беше докторант доскоро. Едва си над линията на бедността. НЕ му позволявай да те изгони от тази къща.

– Може би дори няма да има нищо против! Всъщност съм много изненадана, че живее там. Не ме разбирайте погрешно, къщата е хубава, но...

Замълчавам, мисля си за снимките, които съм виждала, за часовете, прекарани в Гугъл карти, докато превъртам напред-назад кадрите, опитвайки се да осъзная факта, че Хелена толкова я е било грижа за мен, че ми е *оставила къща*. Имотът определено е красив. Но е по-скоро семейна резиденция. Не това, което бих очаквала от изтъкнат адвокат, който вероятно печели годишния БВП на европейска държава на час.

– Влиятелните адвокати не живеят ли в луксозни пентхауси на петдесет и деветия етаж със златно биде, изби за коняк и статуи на себе си? Доколкото знам, той едва ли прекарва време в къщата. Така че просто ще бъда честна с него. Ще обясня ситуацията си. Сигурна съм, че можем да намерим някакво решение, което...

– Пристигнахме – казва ми шофьорът с усмивка. Усмивам му се и аз – малко вяло.

АЛИ ХЕЙЗЪЛУУД е авторка на бестселъра на „Ню Йорк Таймс“ – „Хипотеза за любов“, както и на научни статии за функциите на мозъка, в които никой не се целува и невинаги има щастлив край. Родом от Италия, тя живее в Германия и Япония, преди да се премести в САЩ, за да защити докторат по неврология. Наскоро става професор, което я ужасява. Когато не работи, Али тича, яде сладкиши или гледа научнофантастични филми с двете си котки (и малко по-малко котешкия си съпруг).

СВЪРЖЕТЕ СЕ ОНЛАЙН НА:

[AliHazelwood .com](http://AliHazelwood.com)

EverS o A li

@AliHazelwood

🎧 AliHazelwood

Други книги от
АЛИ ХЕЙЗЪЛУУД

ХИПОТЕЗА ЗА ЛЮБОВ

ЛЮБОВ И НЕВРОНИ

ЛЮБОВ НА ТЕОРИЯ

НЕВЛЮБЕНИ

НЕВЕСТА